

μωρίλα τὸν ἔχει πιάσει καὶ δὲ βλέπει 'ς τὸ δρόμο Μάν. Ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη μ' ἔχει πιάσει ἀπομωρίλα αὐτόθ. **2)** Τάσις πρὸς ὕπνον, ὑπνηλία Πελοπν. (Κορινθ.): Ἀπομωρίλα σ' ἔπιασε κι ὅλο κοιμᾶσαι; Ρίξε λίγο νερὸ 'ς τὰ μούτρα σου νὰ σοῦ φύγη ἡ ἀπομωρίλα.

ἀπομώρισι ἡ, ἀμάρτ. 'πομώρισι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρίζω.

Εὐάρεστος ἀπασχόλησις τῶν μικρῶν παιδιῶν. Συνών. ἀπομώρισμα.

ἀπομώρισμα τό, ἀμάρτ. 'πομώρισμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρίζω.

Ἀπομώρισι, ὁ ἰδ.: Τούτ' ἡ κωπελ-λούδα γιὰ 'πομώρισμα ἔν τὴν ἔδει.

ἀπόμωρος ἐπίθ. Μακεδ. (Καστορ.) 'πόμουρος Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.) ἀπόμωρον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. μωρός.

1) Πολὺ μωρός, μωρότατος Μακεδ. (Καστορ.) **2)** Ὁ κάπως νωθρὸς τὸν νοῦν, ἀφελὴς Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.): 'Πόμουρος ἄθροπος, σωστὴ δουλειὰ δὲν κάμνει. **3)** Οὐδ. οὐσ., τὸ λίαν μικρὸν νήπιον, βρέφος Πόντ. (Κερασ.) Συνών. μωρουδάκι.

ἀπομωροσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀπομουροσύνη Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμωρος.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.

ἀπομώρωμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρώνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.

ἀπομωρωμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρώνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ.

ἀπομωρώνω Μακεδ. (Καστορ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπομουρώνω Μακεδ. (Καστορ.) ἀπομουρώνου Μακεδ. (Βλάστ.) Σάμ. 'πομουρώνω Μέγαρ. 'πομουρώνου Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Βλάστ.) Μέσ. ἀπομωρώνομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.) 'πομουρώνομαι Εὐβ. (Ὁρ.) Μετοχ. ἀπομουρωμένος Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπομωρῶ.

Καθιστῶ τινα μωρόν, κάμνω τινὰ νωθρόν τὸν νοῦν, τὴν σκέψιν ἔνθ' ἄν.: Τὸν ἀπομώρωσε ἡ δουλειὰ Μάν. Ἐπομώρωσέ με ὁ καμὸς Ἀπύρανθ. Τουνὶ 'πομουρῶναι οὐ Θιὸς Στρόπον. Πῶς 'πομουρῶθηκα κι δὲ βγήκα ὅξου! αὐτόθ. Πῶς 'πομουρῶθηκα τσαὶ δὲ βῆγα 'ς τὸ γιαιτὸ τσ' ἔχακα τὸ παιδί μου! Ὁρ. Σιτάχτη ἡ ἄμοιρη τσαὶ 'πομουρῶθη 'πὸ τὸ φόβο της Μέγαρ. Ἦθελα νὰ τοῦ εἰπῶ καὶ κι ἀπομωρῶθηκα (τὰ ἔχασα καὶ ἐσιώπησα) Γέρμ. Ἀπομωρωμένος εἶν' ὁ ἔρημος Ἀπύρανθ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι μωρὸς Πελοπν. (Μάν.): Κοίταξε τὸν κόσμον ποῦ περνάγατε κι ἀπομώρωσε ἡ μουρλή. Συνών. ἀπομωραίνω **1**.

ἀπομώρωσι ἡ, Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομωρώνω.

Ἀπομωραμάρα, ὁ ἰδ., ἔνθ. ἄν.: Ἀπομώρωσι θεϊκεῖα Κεφαλλ.

ἀπονα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπονος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἄνευ πόνου, ἀνωδύνως Λεξ. Δημητρ.: Ἀπονα μοῦ βγαλε ὁ γιαιτὸς τὸ δόντι. **2)** Ἄνευ λύπης, ἀπόνως, ἀσπλάγχχνως σύνηθ.: Ἀπονα φέρεται 'ς τὴ γυναῖκα του - 'ς τοὺς

γονεῖς του - 'ς τὰ παιδιὰ του. Ἀπονα φέρθηκε 'ς τοὺς γέροντας του σύνηθ. || Ἄσμ.

Σῶχω πολλὰ παράπονα, | 'γιατὶ μὸφέρθηκες ἀπονα

Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Συνών. ἀπόνετα.

ἀποναρκώνω λόγ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποναρκῶ.

Ναρκώνω, οἶονεὶ ἀναισθητίζω τινὰ, γοητεύω λόγ. ἐνιαχ.: Τὸ νησί τὸν ἀπομάγευε, τὸν ἀπονάρκωνε ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. **20.** Τὸν ἀπονάρκωσαν γιὰ νὰ τὸν κλέψουν Λεξ. Δημητρ.

ἀπονεγκάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. 'νεγκάζω, δι' ὁ ἰδ. ἀναγκάζω.

Ἀναπαύω, ἀνακουφίζω τινὰ. Καὶ μέσ. ἀνακουφίζομαι, ἀναπαύομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογαναχτῶ.

ἀπονέγκασμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονεγκάζω.

Ἀνάπαυσις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογαναχτεμαν.

ἀπονείρι τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπ' ὀνειρόν.

Παράδοξόν τι καὶ θαυμασμοῦ ἄξιον.

ἀπονείρου ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπονείρ' Ἡπ. (Πωγών.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀπ' ὀνειρόν.

Παραδόξως, ἀπιστεύτως: Μοῦ 'ρθ' ἀπονείρ', ὅταν τ' ἄκουσα (μοῦ ἐφάνη παράδοξον).

ἀπονεκρώνω Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ.) Τήν. κ.ά. Μέσ. ἀπονεκρώνομαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,183

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπονεκρῶ.

1) Καθιστῶ τινὰ νεκρόν, κάμνω τινὰ νὰ ἀποθάνῃ Εὐβ. (Κονίστρ.) Κύπρ. Πόντ. (Ἀργυρόπ.) — ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μὴ πεθερός σου πέθανε μὴ πεθερά σου 'χάθη

μήτε 'πὸ τοὺς κοιμάδους σου κἀνένας ἐσκοτώθη,

παρὰ ἡ δόλια σασιτισὴ 'τσεῖνη ἀπονεκρώθη

Κονίστρ.

Ἡ μάνα του ἐφύρθηκε τῷ ὁ ἀερρὸς λιώθη

ἀπὸ τὸ φύρμαν τὸ πολ-λὺν χαμαὶ ἀπονεκρώθη

(ἐφύρθηκε = ἐλιποθύμησε, λιώθη = ἐλιγώθη, ἐλιποθύμησε) Κύπρ. — Ποίημ.

Δυνάμωσέ μας, πλάστη μου, γιὰ ν' ἀκουσθῇ 'ς τὴ δύσι

πῶς δὲν ἀπονεκρώθηκε . . . | ἡ δουλεμένη χώρα

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. **β)** Ἐπὶ ἐδωδίμου, ἀποφεύγω τὴν βρωσιν, οἶονεὶ ἀχρηστεύω Τήν.: Δὲ δ' ἀπονεκρώνομε τίποτα (οὐδενὸς τὴν βρωσιν ἀποφεύγομεν). **2)** Ἀμτβ. λαμβάνω τὴν ὄψιν νεκροῦ, πελιδνοῦμαι, ὠχρῶ Κρήτ.: Ἀπὸ τὸ δόνο ἐπονέκρωσε ἡ μούρη σου. || Ἄσμ.

Παπᾶς τὴν εἶδε κ' ἔχασε, διάκως ἀπονεκρώθη

ἀγν. τόπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 291 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «θαμπώνονται τὰ μάτια μου κ' ἡ ὄψ' ἀπονεκρώνει».

ἀπονέκρωσι ἡ, Τήν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπονέκρωσις.

Ἐπὶ ἐδωδίμου, ἀποποίησης: Τοῦ κάμετε ἀπονέκρωσ' (δὲν ἐδέχθητε τὸ προσφερόμενον ἐδωδίμον).

ἀπόνεμα τό, Κρήτ. ἀπόνεσμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπονοῦμαι. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1557 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ἐχθρα κατὰ τινας, μνησικακία, ἀπειλή.

